

ligger udtrykt min hele Mening. Det vilde være, ligesom naar en Mand havde en retmæssig Fordring paa 150 Rbd., og der gjordes Indsigelse mod de 50 Rbd., og han blev nødt til at gjøre Afkald paa denne Deel af Fordringen, at han da, istedetfor at sige: jeg bortgiver Fordringen paa de 50 Rbd., vilde sige: jeg bortgiver min Ret til de 150 Rbd. og modtager en Forsikkring om 100 Rbd., uden at prøve, om denne Forsikkring havde den samme Tryghed som den anden, om den nye Contract, der stiftedes, hvilede paa en saa solid Grundvold som den tidligere.

Jeg troer, at den Naade, hvorpaa Arvesølgens Ordning skeer, er af Bigtighed for Monarchiets forskjellige Deles Sammenhæng; jeg troer, at den er af Bigtighed for Monarchiets folkelige (Sa.) og hele politiske Charakter, og jeg troer, at den er af Bigtighed for den nye Regentlinies Sikkerhed i dens Stilling; thi, naar man vil kalde til Thronen en Linie, som igjennem den nærværende Arvelov staaer Thronen saa nær, som her er Tilfældet, idet Prinds Christian af Glücksborgs Søner ifølge Renunciationsacterne umiddelbart ere arveberettigede, naar man vil kalde dem til Thronen, men der er Hindringer for uden Videre at kunne kalde dem dertil; saa er det ikke forsigtigt at sige: Arveretten efter den bestaaende Arvelov skal ophæves, og vi give en ny Arvelov, men det er forsigtigt at sige: den bestaaende Arvelov skal indskrænkes saaledes, at den Arveret, som de efter den have, kan komme til Anvendelse. Men hertil kommer endnu den Omstændighed, at der, foruden at en ny Linie kommer paa Thronen, skal efter Forholdenes Bydende, indsættes en Mand, som ikke er Arving. Jeg skal imidlertid ikke her komme tilbage til de Misforstaaelser, som i denne Henseende bestandigt have gjort sig gjældende; endnu i gaar hørte jeg oplæse en Artikel af Kongeloven som Beviis for, at Prinds Christian ikke kunde arve efter Kongeloven. Det er mærkværdigt, at vi endnu ikke ere komne saavidt, at det er blevet klart, at vi Ser, der stillede det Forslag, som ved 2den Behandling faldt, aldrig have meent, at Prinds Christian skal arvefølge Kongen, men,

at vi have meent, at, medens Kongelovens Arvefølge vedligeholdes, skal der vedtages den særlige Bestemmelse, at Prinds Christian faaer Lov til at regjere, saalange han lever, hans Søners Arveret efter Kongeloven forresten ubeskäären. Det, der vilde opnaaes ved at følge denne Vej, er ganske simpelt, at al Tvivl, der kunde være om Arrangementets Lovlighed med Hensyn til hele Monarchiet, i ethvert Tilfælde vilde indskrænke sig til denne ene Person, og aldeles sikkre imod Prætendentens Overlast, fordi han besidder Thronen under den europæiske Sanction. Det er nemlig kun Hs. Høihed Prinds Christian selv, med Hensyn til hvem der kan være Spørgsmaal, om Arrangementet er lovligt; thi hans Efterfølgere bestige Thronen, ikke ifølge Arrangementet, men ifølge Kongeloven. Det var det, der var at opnaae ved vort Forslag, og som jeg troer fuldkomment kunde opnaaes; og jeg troer, at det er af megen Bigtighed at gaae en saadan Vej (Hør!). — Jeg deler ikke den Frygt, som af endeel Rigsdagsmand er udtalt med Hensyn til de russiske Reservationer; men jeg trøster mig paa den anden Side heller ikke ved den nærværende russiske Keiseres formeentlige Sindelag; thi vi tale jo dog i ethvert Tilfælde om Sagen, ikke om nogen enkelt Person. Men jeg troer, at Forholdene i Europa til enhver Tid vilde indeholde en stor Nødvægt imod russiske Forsøg i Danmark, som kunde være Danskheden til væsentlig Skade. Derimod kan jeg heller ikke ved denne Forhandling paa nogen Naade udelukke Hensynet til det, som Nogle nu synes at være tilbøielige til at betragte som et Spøgelse, men som jeg troer er fuldkommen tilstede, nemlig: Schleswigholsteinismen. Jeg har aldrig bedømt Schleswigholsteinerne saa strengt, som mange Andre; jeg har altid gjort mig klart, hvad der kunde siges for de enkelte Mænd, der stode paa den Side, som jeg maatte betegne som Schleswigholsteinismens. Men, fordi jeg ikke har været saa streng i denne Henseende som mange Andre, derfor er jeg desto forsigtigere imod denne hele Retning; thi jeg troer, at den er langt mere seiglivet, end man i Almindelighed troer. Jeg frygter ikke blot for Schleswigholsteinismen i Schleswigholstein selv;